

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Μήντον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκόσα κι' ἓνα
κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Εἰδοποιοῦμεν πάλιν μὲ δίκαιον θυμὸν
τοὺς μέσα καὶ τοὺς ἔξω συνδρομητὰς ἡμῶν
πῶς ὁ «Ρωμῆς» συμβάσεις δὲν ἔχει μὲ κανένα,
κι' ὅσοι πληροῦνουν σ' ἄλλους πληροῦνουν 'στὰ χαμένα.

Κι' ἂν ἀπὸ 'μᾶς δὲν ἔχουν δελτίον πληρωμῆς
μὲ τὴν ὑπογραφήν μας, τὴν συνδρομὴν τῶν χάνουν,
εὐθύνην γιὰ κανένα δὲν ἔχομεν ἡμεῖς,
καὶ 'στὸν Κατῇ μονάχα παράπονα νὰ κάνουν.

Τετάρτη τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
πανηγυρὶς τῆς Λαύρας χωριστή.

Ἑπτακόσα καὶ τριάντα,
τεῖχες, Γιάννη ; τεῖχα πάντα.

Ὁ Φαδουλῆς μὲ τόνον 'οτούς ἰσκιούς τῶν προγόνων.

Ὁ τραβήξετε τὰ μαλλοκέφαλά σας,
καὶ πάλι θάβρετε μαζί μας τὸν μπελᾶ σας.
Ὁ τριζιμο σπαθιῶν καὶ γαλονιῶν τρεχάλαις,
καὶ πάλι πέφτουνε σὰν δροσεραῖς ψιχάλαις
'στὰ μάρμαρά σας τὰ λευκά
τὰ σάλια τὰ ρητορικά.

Ὁ κωράλαλος πέρνει μιλιὰ στωμύλος
κι' ὅλοι γιὰ σᾶς 'ξυπνάμε,
καὶ μὲς 'στοὺς κόρφοις σας δὲν θέλω μήτε ψύλλος,
φουστανελάδες, νάμαι.

Ὁ μιλίονι σας κι' ἐκεῖνο τὸ τσαπράζι
ταυτιά μας τὰ σπαράζει.
Ὁ γίνεσαι δουλειὰ καμπόσων χασομέρηδων
ἢ παλαιοφουστανέλα,
Ὁ μπόρος ἀκούεται λουσάτων καροτσέρηδων
μὲ τὰ 'ψηλὰ καπέλα.

Ὁ πάλι τὰ λιλιὰ καταλαμποκοπᾶνε
καὶ μέγαλα κόλλυθα χρυσὸ σᾶς κάνουν δίσκο,

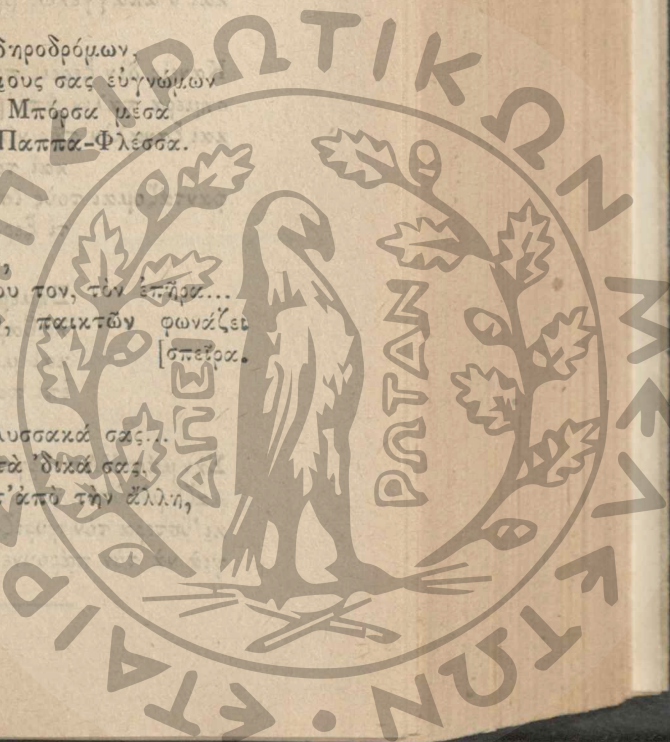
σήμερα 'στὴν Μητρόπολι μὲ τῆς καρότσαις πᾶνε
ὅσοι μαθαίνουν τῆς κοιλιαῖς νὰ παίζουν Καραϊσκό.

Σήμερα Λαύρας τελετή, καιρὸς παροξυσμοῦ,
βρόντα καὶ ξαναβρόντα,
καὶ 'στὸ Χρηματιστήριό τοῦ πατριωτισμοῦ
σηκώνονται τὰ φόντα.

Ξεπέφτουνε τῆς Ἐθνικῆς καὶ τῶν Σιδηροδρόμων
καὶ κάθε παίκτης σήμερα 'στοὺς ἰσκιούς σας εὐγνώμων
ἄφριζων καὶ μαινόμενος πουλεῖ 'στὴ Μπόρσα μέσα
Κολοκοτρώνη, Μπότσαρη, Μισούλη, Παππά-Φλέσσα.

Πατριωτάκια φλογερά,
πάρτε, πουλῶ Νικηταροῦ,
πουλῶ καὶ Διᾶκο, πάρτε τον... δὲς μου τον, τὸν ἐπὶ...
πουλῶ κι' Ἀνδρουτσο... δὲς μας τον, παικτῶν φωνάζει
[σπέρα].

Πάρτε προγόνους σήμερα... φάτε τὰ λουσικά σας...
πάρτε τάρχαϊα τάρμακα, πάρτε καὶ τὰ 'δικά σας,
καὶ βάλτ' ἐκεῖν' ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τοῦτ' ἀπὸ τὴν ἄλλη,
καὶ μὲ φωνὴ μεγάλη

τὴν Δόξα προσκαλέσετε μὲ ρόδα νὰ σιμώσῃ
νὰ 'δοῦμε ποῖα θὰ πρωτοῦδῃ καὶ ποῖα θὰ στεφανώσῃ.

Σήμερα χάνεται γιὰ σὰς κι' ὁ κόσμος τοῦ συρμού
κι' ἄτια κοπρίζουν τῆς φωτιᾶς μὲς 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.
Σήμερα κάνουν μερικοὶ πῶς γιὰ τὸ γένος κλαῖνε,
σήμερα 'στοὺς ἐγγόνους των γρηαῖς γιαιγιάδες λένε
πῶς μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ 'στῆς προστυχῖας τὰ χρόνια
ἐπολεμοῦσαν τὴν Τουρκιά μὲ κάψαις καὶ μὲ χιόνια
φουστανελάδες ἀνθρώποι, Βλαχάδες κι' Ἀνδρούτσοι,
καὶ τὴν γιαιγιὰ του κεχηνῶς
'ρωτᾷ καθέννας ἐγγονός:
"γιαγιὰ, κι' αὐτοὶ καμμιά φορὰ δὲν τόκοσαν παπούτσι;"

Σήμερ' ἀκούουν, πρόγονοι, τὰ σύγχρονα τὰ πλήθη
πῶς κι' ἄλλος πόλεμος παλῆς τοῦ νέου προηγῆθη,
κι' ὁ μὲν παλῆς ἐβάσταζε μίαν ἐπτάδα χρόνων
κι' ὁ νέος ὁ καλλίτερος τρεῖς ἐβδομάδες μόνον.

Σήμερα στεφανώματα, τροπαίων ἐβδομάς,
κι' ὅσα στεφάνια σήμερα 'περίσσεψαν σ' ἐμᾶς
ἀπὸ τὸν νέο πόλεμο, τὰ πέρν' ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ τὰ πετᾷ 'στοὺς ἱσκιούς σας σὰν ἐλεημοσύνη.

Πάρτε καὶ σεῖς, προπάτορες, ἐμεῖς μ' αὐτὰ 'χορτάσαμε
καὶ νύκτα μέρα πλέκοντας στεφάνους ἀποστάσαμε.
Σήμερα δὲν γλυτόνετε, παλαιοφουστανελάδες,
ποῦ δόξαις λαχταρούσατε κι' ἐλευθερίας Ἑλλάδες,
θέλετε καὶ δὲν θέλετε θὰ πάρετε στεφάνια
κι' ἀφήσετε παρακαλῶ τὴν ψυροπερηφάνεια.

Σήμερα δὲν γλυτόνετε... κι' ἐγὼ θὰ βγάλω λόγο
'στ' ἀγάλματά σας τὰ σεπτὰ,
κι' ἀπ' ὅλους θὰ ζητῶ λεπτὰ
νὰ γίνῃ μέγας ἀνδρίας καὶ 'στὸν Παλαιολόγο.

Καὶ γιὰ τὸν Κόδρο δώσετε, παλῆς μας Βασιλέα,
νὰ μαρμαρώσετε κι' αὐτὸν μὲ περικεφαλαία.
Σὰν γίνουν καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς δρὸ προπάτορας ἀγάλματα,
τότε 'στῆς Λαύρας τὴν πομπὴν μὲ φαντασίας ἄλλατα
στεφάνια περισσότερα κι' ἀκτινωτὰ θὰ κάνω,
καὶ θ' ἀπαγγέλω, βρε παιδιὰ, δυὸ λόγους παραπάνω.

Κανεῖς δὲν ξέρε, πρόγονοι, τὸν Μάρτη τί παθαίνετε,
σήμερα πάλιν ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄθλους σας μαθαίνετε,
καὶ ξαναλὲν τῆς νίκαις σας οἱ νέοι Τουρκομάχοι
καὶ τὰ σπαθιά δαγκάνουν...
φαντάζομαι τοὺς ἱσκιούς σας ἂν ἔχουνε στομάχι
τί ξερατὸ θὰ κάνουν.

Σήμερα τόσος φωτισμός,
λαβάρων ποικιλία,
καὶ μέγας ἐνθουσιασμός
ἐπὶ παραγγελία.

Σὰν μάσκ' Ἀποκρηάτικη τὸν πέρνουν μὲ τὸ νοῖκι,
μαζὶ μ' αὐτὸν νοικιάζουνε καὶ μιὰ παλαιοπαντιέρα,
κι' ὕστερα τὸν γυρίζουνε 'στὴν πυριταποθήκη
γιὰ νὰ τὸν πάρουνε ξανά τοῦ χρόνου τέτοια μέρα.

Ἐμβατήριο γοργὸν κι' ἐνθουσιασμὸς ὁργῶν.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη... μὰ γιὰ δέστε τί σκηνὴ
ξανασφίγγει τὸ λαϊμὸ τοῦ τῆς κρεμάλας τὸ σκηνί,
καὶ τὸν πνίγει καὶ τὸν πνίγει... παλληκαρία, νάτο νάτο.
πάλι γίνηκε θηλειά,
καὶ τὰ ράσσα του τ' ἀπλόνουν γιὰ νὰ κρύψουν ἀπὸ καὶ
κάθε βρώμικη δουλειά.
'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη κλέφτικο χορὸ νὰ σὺν
τρίζουν πάλαις καὶ σπαθιά,
καὶ κατάχρυσαις σπαλέταις καθισμέναις γύρω γύρω
παίζου τὴν κολοκυθιά.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη... στέφετέ τον χαρὸν
ὁ παππᾶς ποῦ μᾶς κυττάζει καὶ θέλει νὰ μᾶς 'πῇ.
Μαρμαρένιε ρασσοφόρε, δοξασμένο τὸνομά σου...
πάλι βλέπω νὰ μοῦ γνέφῃς καὶ μοῦ λὲς νάλθῃ σιμά σου.

Μὴ μοῦ γνέφῃς, Πατριάρχη, μὴ μοῦ λὲς τὸ γκέιλ μπούρε
ξέρω ξέρω τί μὲ θέλεις καὶ δὲν ἔρχομαι κοντά.
'Ὅσο δὰ γι' αὐτό, πατέρα, δὲν μοῦ λείπει νοῦς καὶ γὰρ
ξέρω πῶς μὲ θέλεις μόνο
τὴν πεντάλφα νὰ μοῦ δώσης,
ποῦ μοῦ δίνεις κάθε χρόνο.

'Ὅπως πρόπερσιν καὶ πέρσιν δὲν θὰ μὲ ξαναγελάσῃς
ξέρω φάσκελα πῶς θέλεις τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα πλάκα,
πλὴν ἐφέτος δὲν γελοιοῦμαι μὲ τὰ πλάνα νεύματά σου...
εἴμπορεῖς νὰ μὲ μουντζώσης καὶ χωρὶς νάλθῃ κοντά σου.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη, τὸν παππᾶ μας τὸν
μᾶς ἐμπρός, Σταυραετοί,
γιὰ Καρνάβαλο τὸν πέρνουν πολεμάρχοι περοφόροι
καὶ τοῦ ρίχνουν κομφετί.

'Μπρός, παιδιὰ, 'στὸν Πατριάρχη μὲ στεφάνια! πῶς
'στοῦ πολέμου τὸ καμίνι.
Χρόνια 'πέρασαν, κι' ἀκόμη δὲν 'κουράσθη νὰ 'βλογᾷ
κάθε ψεύτη, κάθε κλέφτη, κάθε μόρτη Ραμπαγά.

Πᾶμε τώρα καὶ 'στὸν Ρήγα, τὸν μεγάλο πρωτομάρτυρα
ποῦ μᾶς ἔκανε μποροῦτι νὰ μυρίζουμε τὸν Μάρτη,
'Απὸ 'μπρός καὶ 'πίσω στρέφει
καὶ κυττάζει τρικαντά...
βλέπω πῶς κι' αὐτὸς μᾶς γνέφει
νὰ σιμώσουμε κοντά.

Κᾶτι λέει... δὲν ἀκοῦτε ;.. μὲς 'στὸ νέο ρεμπελιὸ
τραγουδᾷ μαρμαρωμένος τὸ τραγοῦδι τὸ παλῆς.

'Ὁ παιδιὰ μου τιμημένα,
ποῦ σκορπᾷτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ τραβάτε πεινασμένα
μέσα 'στὴν Ἀμερικὴ.

'Ὁ παιδιὰ μου σεῖς ἐν τέλει,
ποῦ σὰς λένε κόμ' ἰλ. φῶ,

κι' ὁ Φεραίος Ρήγας θέλει
κᾶτι νὰ σὰς 'πῇ κρυφά.

Ὅλα τώρα στεφανῶστε καὶ τοῦ Ρήγα τὰντεριά,
ποῦ δὲν 'πρόσμενε ποτέ του μία τέτοια 'λευθεριά
ποῦ μικροὺς ν' ἀποκτηνῶν τῶν τρανῶν ἡ γαϊδουριά.

Μὴ χερὰν του μᾶς κυττάζει καὶ μᾶς δέχετ' εὐχαρίστως,
κι' ἄς φωνάζῃ κάθε Διάπης
Πατριάρχη, κλεφτεριά, καθὼς ἔλεγε κι' ὁ Χρῆστος,
ὁ πασίγνωστος Ἀράπης.

Ὁ παιδιὰ, κι' ὁ Κοραῖς, ὁ καλαμαράς ὁ Χιώτης,
ποῦ ντᾶκωσαν σοφοί, 'ποῦ τοὺς πρέπει Τσιριγώτης.
Σταθεστε καὶ τοῦτον, κι' ἄς τοῦ ρίξῃ κομφετί

τῆς σοφίας τὸ συνάφι...
γιὰ κυττάζετε... μὲ πένα μὲς 'στὸ χέρι του κρατεῖ,
μὰ ποῖος ξέρε τί νὰ γράφῃ.

Δέστε τί καλαμαράς
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς.

Καλὰ τῶλεγε κι' ἐκεῖνος πῶς θάλθοῦν καιροὶ μεγάλοι,
ποῦ θὰ γίνουν οἱ Τζαννηδες κι' οἱ Μπουρληδες Ἀγγλογάλλοι,
καὶ θὰ πέρνουν καὶ θὰ δίνουν Λεβαντίνων ἀρχοντιάς...
φαίνεται πῶς εἶχε πνεῦμα... δώσετέ του δρὸ μυτιᾶς.

'Μπρός, παιδιὰ στεφανωμένα, μὴ λυπᾶσθε τὰ στεφάνια...
στεφανῶστε τους καὶ πᾶμε γιὰ νὰ κάψουμε λιθάνια
καὶ 'στὰ μίξιμα ρουθούνια κάθε δρῶντος ἀπογόνου...
χαίρετε, προπάτορες μας... θὰ ξανάλθωμε τοῦ χρόνου.

Κόντη, κορμάκι λυγρό,
ἔλα νὰ σύρωμε χορὸ,
βγάλε τὸ λουστρινάκι σου καὶ φῶρετε σαρούχι.

'Ὁρὲ Κόντη, τί σασιτίζεις ; ὀρὲ Κόντη, τί γελάς ;
ὀρὲ Κόντη, θέλω τώρα νὰ γένῃς φουστανελάς.
Κούνα μιὰ τῆς φουστανελαῖς, ὀρὲ μπῆρο μου Κορβιάτη,
κι' ἄντε σύρε 'στὸ Παλάτι.

Θεοτόκης, Ντελνγλιάννης,
κι' ὁ ξυλῆνιος μπεχλιδάνης.

Φασ.—Τῆς Λαύρας σήμερα γιορτὴ, καὶ μοῦρχεται μιὰ
νὰ βάλω φουστανελά. [τρέλλα
φουστανελάδες γίνετε μαζί μου τροπαιοῦχοι,

για να 'πής τὸ τί συμβαίνει
καὶ τὸ κράτος τί θὰ γένη.

Πῶς σοῦ πᾶνε τὰ τουζλούκια... κόσμος, μπίρο μ', θὰ τρελλά-
όρε, γέρο τῆς Κορδόνας... ὁρὲ γειά σου, τί μᾶς κάνεις; [νῆς...

Τέτοια 'μέρα σὰν καὶ τούτη,
ποῦ παντοῦ βρωμᾷ μπαροῦτι,
βάστ' ἀπάνω τὸ λαιμό σου,
'πές μας γιὰ τὸν πόλεμό σου.

Θοδωράκη 'παινεμένε,
ποῦναι τὰ παληά, καῦμένε;

'Ορὲ μπίρο μ', τὸ θυμᾶσαι τῆς φωτιάς τὸ πανηγύρι;
'πές μας, μπίρο μ', τὸ Μελοῦνα, 'πές μας, μπίρο μ', τὸ Κριτήρι.
Μᾶς 'φοβέριζε καὶ τότε μὲ τοὺς μπλόκους τῆς ἡ Δύσις...
ζαναπέστα μας, παππούλη, γιὰ νὰ μᾶς καλοκαρδίσης.

Τὸ λὲν οἱ κοῦκοι 'στὰ βουνὰ κι' ἡ πέρδικαις 'στὰ πλάγια
πῶς τέτοια 'μέρα σὰν κι' αὐτή, ποῦ 'μοίραζαν τὰ βάγια,
'γύμνωσες, ὁρὲ μπίρο μου, τὴ δόλια σακαράκα,
κι' ἐγίνηκε τὸ ξαφνικὸ καὶ τὸ φουφου λὰ βράκα.

'Ορὲ, τί πόλεμος κι' αὐτός!... γειά σας, ὁρὲ Κουβέρνα...
κτύπα ξανὰ τοὺς σβέρκους μας τῶν ποδαριῶν μας φτέρνα...
δόλια πατρίδα, γύριζε καὶ μὲ τὴν τσότρα κέρνα.

Μπίρο μου, νὰ σὲ χαρῶ,
τὸ κορμί τὸ λυγερὸ
λύγισέ το σὰν καὶ τότε, κάνετό μας ἔτσι κι' ἔτσι...
σήμερα γιορτὴ τῆς Λαύρας... ὁρὲ φάτε κοκορέτσι.

'Ορὲ μπίρο μου, θυμᾶσαι πῶς τοὺς 'κόψαμε τὸν βῆχα;...
ὁρὲ φέρτε μου σκορδάρι νὰ τὸ τρίβω ψίχα ψίχα.
ὁρὲ κύττα καπετάνιους γιὰ ραχάτι σὲ σαλόνια...
ὁρὲ κέφι ποῦ σοῦ τῶχουν νὰ φορτώνωνται γαλόνια.

Μές 'στῆς Λαύρας τὴ φωτιά
βάλε, Κόντη, κάπα Λιάπη,
τοῦ Κουβέρνου τὰ χαρτιά
κρύφτα 'στὸ μανικοκάπι.

'Ορὲ Κόντη μου, θυμᾶσαι τὸ μεγάλο τὸ μπουρί
τοῦ παπποῦ τοῦ Θοδωρῆ;
Καὶ σὺ τότε 'πῆρες φόρα, λουστρινάκι τοῦ χοροῦ,
κι' ὁρὲ πρὸς μαζί μας τούτες ν' ἀμολάρη κουτουροῦ.

Σήμερα γιορτὴ τῆς Λαύρας... γειά σου, γερολεβεντιά...
ὁρὲ γειά σου, Ρωμηοσύνη, Φράγκα μὲ τὰ ρεπαντιά.

**Κι' ὁ «Ρωμηὸς» καντάδα κάνει
'στὸν Σιμόπουλο τὸν πάνυ.**

Τὸν Οἰκονομολόγο
δὲν ἔτυχε νὰ 'δῆς;
μ' ἕνα μεγάλο μπόγο
τὸν εἶδ' ἀπὸ βραδύς.

'Μπήκε σὲ μιὰ βαρκοῦλα
μὲ τέσσερα κουπιὰ
καθὼς καὶ τὴν ξανθοῦλα,
κι' ἴσα 'στὴν Ἀραπιά.

Μαζεύτηκαν καὶ σκύλοι
κι' ἐκάναν χωρατὰ,
κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι
τοὺς ἀποχαιρετᾷ.

'Εφούσκωνε τὰ γέρι
λευκότατο πανί
καθὼς τὸ περιστέρι,
ποῦ τὰ φτερά κουνεῖ.

Συγκινημέν' οἱ φίλοι
κυττοῦν τὸν Ὑπουργό,
τὸν γαύγιζαν οἱ σκύλοι,
τὸν γαύγιζα κι' ἐγώ.

Σὲ 'λίγο σὲ 'λιγάκι
δὲν εἰξέυρες νὰ 'πῆς
ἂν ἐβλεπες πανάκι
βαρκοῦλας χωρωπῆς.

Κι' ἀκόμη 'στ' ἀκρογιαλὶ
χαζεύοντας πολλοὶ
τὸν 'βλέπανε μὲ κιάλι
καὶ τοῦστελλαν φιλί.

Δὲν κλαίω τὴ βαρκοῦλα,
δὲν κλαίω τὰ φιλιὰ,
μὰ κλαίω τὴν τρεμοῦλα,
ποῦ θάχουν τὰ σκυλιά.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Μετέφρασ' Εὐριπίδειον Ἰππόλυτον ἐσχάτως
ὁ Λαναρᾶς τῆς Ὀδησσοῦ, γιατρὸς μὲ νοῦ γεμάτος.
Μὰ καὶ τὴν «Ποντιάδα» τοῦ μᾶς ἔβγαλε τὴν «Αὔραν»,
τούτέστι στίχων συλλογὴν μὲ πάθος καὶ μὲ λαύραν.

Βγήκε κι' Ἐθνοσυνέλευσις τοῦ Γεωργίου Φιλαρέτου,
βιβλίον πολυσήματον μελέτης ἐξαίρετου.

Τοῦ Σπύρου τοῦ Μαρσούκα τραγοῦδιὰ λυρικά,
οἰστρήλατα, βρόντωντα, καὶ πατριωτικά.

Βγήκε κι' ἡ «Πινακοθήκη», μετὰ Περιοδικὸν
τῶν κυρίων Φιλοτέχνων, ὄντως καλλιτεχνικόν.

Ὁ Ζαβιτσάνος ὁ γιατρός ὡς εὐελπι σήμερον
μελέτην ἐξετύπωσε γιὰ τὸ Βρεφοκρεμῶν,
ὅπου 'στὸ Πέσιν τὸ γνωστὸν τοῦ Βυζαντίου κεῖται
καὶ μὲ στοργὴν καὶ μέριμναν σωφρύνως διοικεῖται.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλακίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.